

Z kapitola 137.

[1] U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón. [2] Své citary jsme v té zemi zavěsili na topoly, [3] když nás ti, kdo nás odvěkli, vybízeli tam ke zpěvu, trýznitelé k radovánkám: "Zaspívejte nám některý ze sijónských zpěvů!" [4] Jak bychom však mohli zpívat píseň Hospodinovu v té cizí zemi? [5] Jestli, Jeruzaléme, na tebe zapomenu, ať mi má pravice sloužit zapomene. [6] Ať mi jazyk přilne k patru, nebudu-li si tě připomínat, nebudu-li Jeruzalém považovat za svou svrchovanou radost. [7] Připomeň synům Edómu, Hospodine, den Jeruzaléma, jak volali: "Božte! Božte do základů!" [8] Záhube propadlá babylónská dcero, blaze tomu, kdo ti odplatí za skutky spáchané na nás. [9] Blaze tomu, kdo tvá nemluvnata uchopí a roztříští o skálu.